

2010

XLIX. ŠP (28.–30. 5.)

O víkendu, kdy se přehlídka konala, volil národ do parlamentu, na silnici zácpy, takže se začalo se zpožděním. Ani porotce Vladimír Hulec nedorazil včas... Vybíralo se z dvanácti postupových přehlídek a osmnácti doporučených inscenací, početné publikum (180 účastníků včetně 150 členů souborů) vidělo čtrnáct soutěžních a dvě inspirativní představení. Hrál se v DPČ a Kulturním klubu, dvě představení v kostele sv. Trojice. DFŠ bylo v rekonstrukci, takže nepřístupné.

Jako první se představila autorská inscenace Divadla Prkno z Veverské Bítýšky **Hra** (scénář a režie Vít Jakubec) o dvou podivínech žijících v majáku na opuštěném ostrově, „jednotvárnost, prázdnota, ztroskotání, utopie, trochu kabaret, trochu bezradnost, bohužel i v hereckém podání“... Ve stísněném prostoru uhelny Kulturního domu uvedl plzeňský soubor Kühlschränke Plzeň pásma z „věžeňských“ textů J. Geneta, J. Zahradníčka, F. Villona, O. Wilde, Ivana Magora Jirouse, Z. Hejdy, Markýze de Sade a P. Verlaine **Žalář** (scénář a režie Marie Nováková), představení „silné v konkrétních situacích, sofistikované a intelektuálně vysoce prokomponované, s mimořádnými hereckými výkony“ (Tomáš Pešek a Jonáš Špaček), byť „nelze sdělit bolest, netrpěl-lis“, jak píše recenzent Vladimír Hulec.

Jihlavský Zewling theater s. r. o. (zkratkou se dle programu míní „s rozumem ochuzeným“) hrál v DPČ napůl improvizovanou inscenaci **Candida Candida** (režie Jan Čermák a Vítek Malý), která měla být nahlédnutím do virtuální reality, „kde je možné vše“, spíše to však byla nezkušená a plachá „sklepácká *Besídka* v plenkách středoškolského humoru“. Plzeňské uskupení Evrybáby Romana Černíka uvedlo autorskou koláž **Čas Q**: šest dívek čekajících na muže, inscenaci inspirovanou Beckettem, avšak mimořádně osobní. Hrál se v odsvěceném kostele sv. Trojice, který inscenaci dal až existenciální rozměr. Pražský soubor Divná Bára nabídl autorský „psychotriller“ svého režiséra Jiřího Bendy s názvem **Krteček** ve stylu černé grotesky a psychoanalytické frašky, sice „žánrově i inscenačně přesně, ale nic víc“... Studentské divadlo Liberec zaujalo „happeningem“ **Bicykle day** (režie Daniel Kaliba) především provokativní formou „v poněkud chaotické a křečovitě podobě, ale s jistým názorem“. A Klišeátr z Brna hrál inscenaci **Muž, který miloval Nicka Cavea** (scénář a režie Matěj Mužík) ve stylu Hitchcockova filmu *Psycho* – „napětí, děs a hrůza, ale vtipná, pikantní a inteligentní zábava“.

Pražský soubor Antonín D. S. uvedl skvělou monologickou inscenaci **Škorpil Intelektual Show + Partneri.cz** podle scénáře a v režii Martina J. Švejdy, který byl sám jediným protagonistou: „vycizelovaný text plný historických odkazů a hudebních citací, nádherné rachitické herectví Jakuba Škorpila“, „jemuž na chvíli sekunduje i jediná žena (Jana Švejdová) v dojemně „machistické“ scéně *Kráva*. Spolu se souborem Krvík Totr také Antonínův zahrál představení **Jelizaveta Bam** podle Daniila Charmse, které Martin J. Švejda inscenoval sice „v groteskní poloze, ale jako melodram z totalitní doby“.

Další kolektivní projekt **Neberte to osobně!** představil Láhor/Soundsystem z Hranic, tentokrát se slovenským divadlem SkRAT a s filmovou dokumentaristkou Zuzanou Piussi v jedné z rolí. Zaujal hlavně „metodicky vytríbenou improvizací, navíc divadelně fungující a s divákem komunikující, jako by ani o improvizaci nešlo“. Pražský soubor Potrvá (z kavárny Potrvá v Dejvicích) uvedl shakespearovskou adaptaci režiséra Vojtěcha Poláčka **Romeo: Poslední štače?**, která naprosto destruovala původní drama – mj. citacemi z Čechova, z televizních pořadů a denních zpráv či klasických oper. Aby je tak „aktualizovala do současné

apokalypsy světa, destrukce – děs a běs na plné pecky, intelektuální, dějová a obrazová smršť“, píše Hulec. Prý až na herectví, které bylo „k nepřekání“.

Soubor *Frei Körper Kultur* ze Semil Jana Hofmana a Jana Mocka uvedl mimořádnou inscenaci ***Wir tanzen konzentriert!***, v níž se „utkávají a střetávají nahá krásná těla mladých žen a mužů, strhující fyzické divadlo, nonverbální komunikace, střety, doteky, lety a pády zevnitř ovládané manipulátorem Janem Mockem“, který je podle Hulce „cítovým diktátorem, kantorovským egoistou, léblovským režisérem, introvertním cynikem a citlivým extrovertem: *Paradise Now*, Ráj teď“.

Do hlavního programu byla také zařazena inscenace Divadla Tramtarie Olomouc ***I na Batmana občas padne smutek*** (Vladislav Kracík a Lenka Jorňáková) a představení DS Kunsthaus Sananin Praha s hrou Michala Walczaka ***Lov na losa*** (režie Mirek Drábek). V inspirativním programu, v sobotu až pozdě večer v kostele sv. Trojice, hrál Pumrův J.S.T.E. Artyžok & Dred svou „one minute performanci pro jednoho diváka“ s názvem *Dekalog: Svatyně (klaustrofobie)*. Na minutové představení pro jednoho diváka podle Hulce přišli i dva psi a maminka s kočárkem... A DS Vizita Dolní Břežany uvedl inscenaci *Šrám a písek*, v níž si Jaroslav Dušek chtěl prý zavzpomínat na časy, kdy na Písku také soutěžil...

Z inscenací navržených na JH se tam nakonec hrály pouze tři: z účasti bylo vyřazeno představení Láhor/Soundsystemu, protože v něm hrála členka písdecké poroty, slovenská režisérka Zuzana Piussi. Kromě ní byli členy poroty Alena Zemančíková, Jan Císař, Jiří Adámek a Vladimír Hulec, zpravodaj pod názvem SCAR vydávalo Centrum kultury Písek a NIPOS-ARTAMA. Vyšel ve třech číslech a v nové úpravě, graficky poněkud nepřehledné (Radek Pokorný – rdkoo58), redaktory byli Jakub Hulák, Kateřina Crhová a Petr Klarin Klár, fotografoval Milan Strotzer. Financování přehlídky se poněkud zlepšilo, ale privátní sponzoři se opět neobjevili...

Když americká anarchistická divadelní skupina Living Theatre přijela v roce 1968 do Avignonu a do Paříže, aby zde udělala revoluci (a povedlo se jí to), přivezla inscenaci *Paradise Now*. Byl to razantní program a smělá vize doby: Ráj teď! Nekompromisně a za každou cenu! Láska všude a v každý okamžik. Smělý, krásný sen. Zbyly z něj cáry. Ale jakýsi střípek či paprsek v lidech té doby přetrval. Když nyní přijíždějí anarchistické či jiné experimentující soubory do Písku, žádný paprsek s sebou nepřivázejí, smělé vize a sny nenabízejí. Jen temnotu a destrukci. Heslo současné doby zní: *Apocalypse Now and Here* – Konec světa teď a hned. Letošní ročník ŠP ve svých inscenačních vrcholech, především *Romeo* – poslední štace? pražských *Potrva* či *Škorpil* intelektual *Show + Partneři.cz* Antonína D. S. i v méně ambiciózních představeních [...] to potvrdil. Naplno a nezvratně. Konec kultury je tu. Od této doby se může všechno a nelze nic. Neexistují měřítka, nejsou vize, zmizely hranice. Je noc, zhaslo slunce. (Hulec, Vladimír. *Zhaslo slunce...* AS 2010, roč. 47, č. 3, s. 25)